

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 25—
Ἑξαμήνιος 14—
Τριμήνιος 7,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ Φράγκα 25—
Ἑξαμήνιος 14—
Τριμήνιος 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθῆναις, 9 Ἰουλίου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Ἐδριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειον

Μερίδος Β'. -- Τόμος 29ος

Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 32

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὅν εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ μακρὰ τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιῦ, ὅπου ὁ Σφάχτης εἶχε δοσοληψίαις μὲ πολλοὺς μεταπράτες. Τὸ μεσημέρι μπήκε καὶ ἔφαγε σ' ἓνα μαγέ-ρικο. Ὁ Φρέδος τὸν εἶδε νὰ ξαναχθαινῇ κατὰ τὶς δύο τὸ ἀπόγευμα. Τὸν παρακολούθησε σὲ ἄρκετὸ διάστημα. Ὑστερὰ ὅμως ὁ Σφάχτης φώναξε ἓνα ἀμάξι καὶ μπήκε μέσα.

Ὁ Φρέδος τῆλκε. Λοκίμασε νὰ παρακολουθήσῃ τρέχοντας τ' ἀμάξι, μὰ γρήγορα εἶδε πὼς δὲν θὰ μπορούσε. Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Ν' ἀφήσῃ τὸ σχέδιό του; Ποτέ!

Ἐπρεσε, ἔφαγε τ' ἀμάξι, σκαρφάωσε ἀπὸ πίσω, ὅπως εἶχε ἰδεῖ νὰ τὸ κάνουν πολλὲς φορές τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου, καὶ ἔτσι παρακολούθησε τὸ Σφάχτη. Εἶχε καὶ τὴν εὐτυχία νὰ μὴν τὸν πάρουν εἰδησιὲς οἱ χωροφύλακες. Ἀλλωστε τ' ἀμάξι ἔφυγε γρήγορα ἀπ' τοὺς πολυσύχναστους δρόμους καὶ ἔτρεχε τώρα μὲ καλπασμὸ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἑλλανζέ, ἐνῶ ὁ Φρέδος, κρεμασμένος πάντα ἀπὸ πίσω, συλλογιζόταν πόσο ὠραία ἰδέα ἦταν αὐτὴ τοῦ κατέβῃ.

Ἡ ἄμαξι ἐξοκλουθοῦσε νὰ τρέχῃ. —Ποῦ, διάβολο, πηγαίνουμε; συλλογιζόταν ὁ Φρέδος καὶ αἰσθανόταν ὅτι μὲ πολὺ κόπο ἔδρασκε τὴ δύναμιν νὰ κρατιέται ἀπ' τὰ σίδερα τοῦ ἀμαξιοῦ.

Ἐδτοχῶς φαίνεται πὼς ἡ κούρτα πλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Μ' ὅλο τὸ θόρυβο τῶν τροχῶν, τὸ παιδί ἄκουγε τὸ βασιλιά νὰ φωνάζῃ τοῦ ἀμαξηλάτη:

—Ὅδός Ἑλλανζέ, εἰν' ἓνας και-

νούργιος δρόμος... Ἀπὸ δῶ. Τράβα καὶ θὰ σὲ σταματήσω ἐγώ.

Πραγματικῶς, σὲ λίγα λεπτά, τ' ἄλλογο σταμάτησε μπρὸς τὴν βίλλα πὸ ἀναφέραμε πρὶν.

Ὁ Φρέδος, μόλις κατάλαβε ὅτι τ' ἀμάξι λιγότερα τὸ τρέξιμο, ἐτοιμάστηκε νὰ πηδήσῃ. Ἐσκέφθηκε ὅμως ὅτι ἀπ' τὴ θέση τοῦ ἐβλεπε θαυμάσια. Ἡ νόχτα ἦταν σκοτεινὴ, ὥστε δὲ ἀπορούσαν νὰ τὸν διακρίνουν. Ἐξω ὅμως ἀπ' αὐτό, τὴ στιγμή πὸ ἐτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ, διέκρινε μπροστὰ τὴν βίλλα ἓναν ἄνθρωπον πὸ φαινόταν ὅτι πε-

γιατὶ ἄρχε ὁ κακούργος τὴν εἶχε μαζί του καὶ τὶ ἐγύρευε στὴ μακροσμένη αὐτὴ συνοικίᾳ; Ὁ Φρέδος δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Ἀλλωστε δὲν πρόφθαιε νὰ σκεφθῇ, γιατί ὁ ἀμαξηλάτης, μόλις πληρώθηκε, ἔστριψε τ' ἄλλογο καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Ὁ Φρέδος κατὰλαβε πὼς δὲν μπορούσε πιά νὰ μένῃ σ' αὐτὴ τὴ στάση; ὅταν τ' ἀμάξι θα γύριζε, οἱ κακούργοι μπορούσαν νὰ τὸν διακρίνουν. Πάλι ὅμως, ἂν πηδοῦσε, κινδύνευε νὰ πέσῃ στὰ μάτια τους.

Βρισκόταν σὲ κρίσιμη θέση.

Ἐδτοχῶς ὁ Φρέδος δὲν ἔχανε ποτέ, καθὼς ξέρομε, τὴν ψυχραιμίαν του καὶ τὴν ἐτοιμότητά του. Καθὼς ἡ ἄμαξι ἔστριψε, τὸ μάτι του ἐπῆρε ἓνα χοντρόκορμον δέντρο. Περὶφύλαξε μιὰ στιγμή πὸ τ' ἀμάξι περνοῦσε μπρὸς στὸ δέντρο καὶ πηδῆσε ἀθύρρυα πίσω ἀπ' τὸν κορμό.

Καὶ πάλι ἦταν προφυλαγμένος.

Τ' ἀμάξι ἔφυγε καὶ ὁ Φρέδος μπόρεσε νὰ

ρίμενε τ' ἀμάξι. Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, γνόρισε τὸ Γιακά.

Ὁ κακούργος, ἐδὼς μόλις τ' ἀμάξι σταμάτησε, ἔτρεξε καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα, πὸ καθὼς ἔμεινε ἀνοιγμένη, ἔκρυβε πρὸς τὸ παιδί. Ἀκουσε λοιπὸν ὁ Φρέδος τὸ Γιακά νὰ λέῃ στὸ Σφάχτη:

—Μάλιστα Ἀπάνω εἶναι... Μας περιμένει!

—Καλὰ! ἀπάντησε ὁ Σφάχτης καὶ κατέβηκε.

Γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ἀμαξηλάτη, ὁ βασιλιάς ἔφριε στὰ χέρια τοῦ συντρόφου τοῦ ἓνα πρᾶγμα πὸ εἶχε κάτῳ ἀπ' τὴ μασχάλη του.

Ὁ Φρέδος μόλις κατόρθωσε νὰ πνίξῃ μιὰ κραυγὴ: τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ἦταν ἡ κασσετίνα, ἡ κασσετίνα του, πὸ τὴν εἶχε κλέβει ἀπ' τὸ ἰδιαιτερο γραφεῖο τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἰδὼν τοὺς δύο κακούργους πὸ, προτοῦ μποῦν στὴ βίλλα, φαινόταν πὼς ἔχαναν ἀσέκνηση.

Τέλος ὁ Γιακάς χτύπησε τὸ κουδούνι.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά, ὕστερα ἀντήχησαν θήματα πάνω στὴ χαλκὸστρωτὴ ἀλλή καὶ μὲς ἀπ' τὴ καγκελόπορτα ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

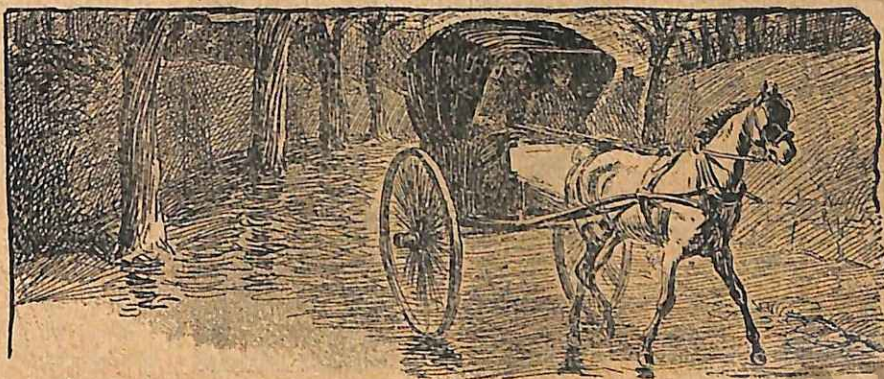
—Ποῦς εἶναι;

—Οἱ ἄνθρωποι πὸ ἔρχονται γιὰ τὴ δουλειά, πὸ ξέρτε, κύριε Δισδερῇ.

—Καλὰ, ἐμπάτε μέσα!

Ἀκούστηκε ἓνας σόρτης, ἡ καγκελόπορτα μισάνοιξε καὶ οἱ δύο ἄνθρωποι μπήκαν.

Ὅταν ὁ Φρέδος ἔμεινε μόνος στὸ σκοτεινὸ καὶ ἔρημο δρόμο, ἀναστένανε, κούνησε μὲ ἡδονὴ τὰ μουδιασμένα του χέρια καὶ πόδια καὶ, κατάκαρος, ἔα-

Τὸ ἀμάξι ἔφυγε μὲ καλπασμὸ.

πλώθηκε χάμω, κρεμμένος πίσω απ' το δέντρο του, με τα μάτια πάντα καρφωμένα πάνω στο φωτισμένο παράθυρο, όπου κάθε τόσο έβλεπε να περνούν σιλουέτες.

Το παιδί δε συλλογιζόταν την κούραση της φοβερής αυτής ημέρας. Ένα μόνο συλλογιζόταν: γιατί να μη μπορέσει να ακούσει τί έλεγαν πίσω απ' το φωτισμένο παράθυρο;

Δίχως άλλο, μιλούσαν για την υπόθεση του 'Ιουλιανού. Τό σπίτι αυτό ήταν το Δισδερέ, και το παιδί θυμόταν ότι είχε διαβάσει αυτό το όνομα στο γράμμα της κασσετίνας κι' ότι ανήκε στον άνθρωπο, που διεκδικούσε την κληρονομία.

—Αχ! να μπορούσα μοναχά να φθάσω ως εκεί-πάνω, ψιθύρισε με πείσμα...

Ο Φρέδος Δυρμπάν δεν ήταν από εκείνους, που αφήνουν άπραγματοποιητες τις επιθυμίες των. Δεν ήξερε τί θα πη φόβος, δεν ήξερε τί θα πη κούραση. Ο δονατός του χαρακτήρας ήταν ίκανός για κάθε τόλμημα κι' ήξερε να νικήσει όλα τα εμπόδια.

Το σχέδιό του ήταν κιόλας έτοιμο.

Παρετήρησε ότι κάτω απ' το φωτισμένο παράθυρο ήταν μια μαρκίζα με γυάλινη σκεπή, που στηριζόταν σε δυο σιδερένιες στήλες. Για το Φρέδο, που έσκαρφάλωνε με τόση ευκολία στα κεραμίδια, ήταν ένα παιχνιδάκι νάνεθι στη γυάλινη σκεπή.

Με δυο πεδημάκια σκαρφάλωσε στα κάγκελλα και πήδησε μέσα στην αυλή. Τώρα σκαρφάλωνει στη σιδερένια στήλη. Η δυσκολία όμως αρχίζει απ' τη σκεπή της μαρκίζας.

Ήταν πολύ επικίνδυνο να σταθίσει εκεί πάνω: οι γυαλένιες πλάκες της σκεπής του έκοβαν τα χέρια κι' εινιδύναν να σπάσουν κάτω απ' το βάρος του σώματός του.

Μά το κίνδυνο δεν έδειλινε το Φρέδο.

Ενδίνοντας σε φιδάκι, έπεσε με την κοιλιά πάνω στη σκεπή που γλιστρούσε, και σύρθηκε ως που έφτασε στον τοίχο. Σήκωσε το κεφάλι του κι' ω, χαρά! βρισκόταν ακριβώς μπροστά στο παράθυρο. Ανάμεσα από τις μισοτραβηγμένες κουρτίνες, έβλεπε όλα όσα γινόταν εκεί μέσα.

Το μισό παράθυρο είχε μείνει ανοιχτό και κομμάτια απ' τις συνομιλίες έφταναν ως τ' αυτιά του.

Ένας φαλακρός άνθρωπος με άσπρη γενειάδα, που φορούσε ένα είδος βράσου, καθόταν μπρός σ' ένα μεγάλο γραφείο και αντιμέτωπος στεκόταν όρθιος ο Σφάχτης κι' ο Γιακός. Πάνω σε μιάν άκρη του γραφείου ήταν ή περιφωρημένη κασσετίνα.

Μιλούσε ο φαλακρός άνθρωπος κι' έλεγε:

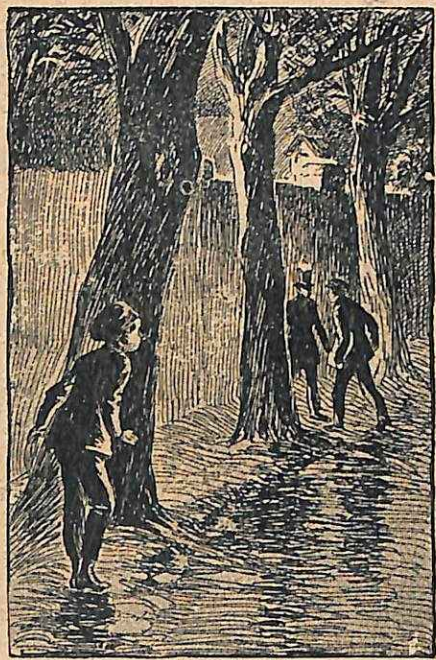
—Ναί, κύριε, δέχομαι τις προτάσεις σας. Τις δέχομαι όχι για το δικό μου συμφέρο, αλλά για το συμφέρον της ιδεολογίας, για την οποία θυσίασα όλη μου τη ζωή. Η περιουσία της αδελφής μου, της κοντέσας Σάντια-Λεόνα θα ήταν δική μου, αν δεν υπήρχε ένα μοναδικό εμπόδιο: ο 'Ιουλιανός Μεσονύχτης.

—Το εμπόδιο αυτό θα βγίη απ' τη μέση, απάντησε ή σοδαρή φωνή του Σφάχτη. Πριν περάσει μια βδομάδα, τον 'Ιουλιανό Μεσονύχτη θα τον έχουμε στα χέρια μας.

—Είτε πεθαμένο είτε ζωντανό!.. συμπλήρωσε ο Γιακός.

Έγινε μια μικρή σιωπή. Έστερα ο βασιλιάς της Μαύρης Μάσκας είπε:

—Κύριε, μάς μένει τώρα να συζητήσουμε τους όρους αυτής της υποθέ-

«Ο Φρέδος μπόρεσε να ιδεί...» (Σελ. 249 στ. γ')

σεως. Τι ποσόν έχετε διαθέσει να μάς δώσετε, αν, ύστερ' απ' την εξίντωση του κληρονόμου που αναφέρεται στο γράμμα της κοντέσας, γίνετε κύριος της μεγάλης αυτής περιουσίας;

Ο καρμπονάρος σκέφθηκε μια στιγμή κι' ύστερα απάντησε:

—Σας δίνω διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Ο Σφάχτης έκαμ' ένα κίνημα να πάρη πίσω την κασσετίνα απ' το τραπέζι.

—Είναι λίγα, είπε.

—Πόσα θέλετε;

—Θέλουμε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Ο άνθρωπος με τη γενειάδα κούνησε το κεφάλι.

—Εγώ φανταζόμουν, είπε, ότι και σεις ενδιαφέρεστε για την ιδεολογία μας κι' ότι είχατε και σεις τον ίδιο

σκοπό: ν' ανατρέψουμε την Αυτοκρατορία.

Ο βασιλιάς γέλασε ειρωνικά:

—Ένα σκοπό έχουμε μεις, τον πλοήτο!

—Τότε λοιπόν, είπε ο καρμπονάρος, δε διατάζω πιά... Την ημέρα που θα γίνω κύριος της περιουσίας της κοντέσας, θα σας δώσω πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

—Με συγχωρείτε! πεταχτηκε ο Γιακός. Θα μάς δώσετε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα την ημέρα που θα σας παραδώσουμε τον 'Ιουλιανό Μεσονύχτη.

—Όχι, είπε με μοχθηρό χαμόγελο ο καρμπονάρος. Θα σας δώσω το ποσόν αυτό, την ημέρα του θανάτου αυτού του παιδιού... Γιατί μόνο ο θάνατός του μ' ενδιαφέρει.

Οι δυο κακοήργοι κοιτάχθηκαν. Κατάλαβαν ότι είχαν να κάμουν με άνθρωπο, που είχε τη συνείδηση ελαφρά σάν τη δική τους κι' απάντησαν:

—Δε χόμαστε.

Ο συνομώτης θέλησε να σκεπάσει με κάποια πολιτική τάχα πρόφαση το εγκλημα, που γινόταν ήθικώς ατυχερό του, και πρσιέθεσε:

—Τι σημασία έχει μια ανθρώπινη ζωή, τη στιγμή που πρόκειται να βίξουμε το θρόνο του Ναπολέοντος Γ' του κατακτητητού των λαϊκών έλευθεριών;

—Σωστά! απάντησαν μ' ευγένεια οι κακοήργοι.

Η συνομιλία αυτή δεν έμαθε τίποτα καινούριο στ' Φρέδο. Τον έιαμε μόνο ν' ανησυχί ακόμη περισσότερο για το φίλο του, που τώρα τον απειλούσαν κίνδυνοι μεγαλύτεροι από κάθε άλλη φορά. Κείνο που τον ενδιέφερε ήταν να μάθη, αν οι κακοήργοι θα παύσαν μαζί τους την κασσετίνα ή θα την άφηναν στο σπίτι του καρμπονάρου. Αν την άφηναν, την είχε καλά...

Τού ήταν πολύ πιο εύκολο να κλέψη την κασσετίνα απ' το έρημικό σπίτι του Δισδερέ, παρά να εξακολουθήσει να κυνηγά τον άπιαστο βασιλιά της Μαύρης Μάσκας.

Δεν άργησε να το μάθη κι' αυτό: Αφού έκλεισε ή συμφωνία, οι κακοήργοι έτοιμάστηκαν να φύγουν κι' ο Φρέδος είδε το βασιλιά να δάζει πάλι μέσα στην κασσετίνα τα χαρτιά που είχε βγάλει για να τα δείξη στο Δισδερέ, και να την πέρνει κάτω απ' τη μασχάλη του.

—Καλά! μουρμούρισε ο γιός του Δυρμπάν. Την παίρνει μαζί του. Τό κομμάτι λοιπόν δεν τελείωσε ακόμη. Ας φεύγει τώρα από δω!

Και οι λαγωνικοί που τρέχει να πιάσει το θήραμα, ο Φρέδος κατέβη από τη μαρκίζα κι' έτρεξε προς την πόρτα για να παραμονέψει τους κακοήργους,

που θάφευγαν τώρα από τη δίλα.

Τη στιγμή όμως που έτοιμαζόταν να τηρήσει τα κάγκελα, μια φωνή, που δηήκε απ' το παράθυρο του πρώτου πατώματος, τον έκαμε να σταθί.

—Ιωσήφ! φώναξε ο καρμπονάρος. Ζήσε τ' άμάξι... Θα πιάς τους κύριους σπίτι τους.

Και την ίδια στιγμή ένας ύπηρέτης βγήκε απ' το σκυλό, που ήταν πρός τ' άριστερά της αυλής κι' έδγαλε σπέρτα για ν' ανήψη ένα φανάρι. (Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΜΠΡΥΣΚΕ

—Έστρόψε, είπε μια μέρα ή βασιλισσα στο Μεγάλο Αδλάρχη της: αν ή γυνίκα του Μπρυσκέ είναι, σ' αληθινά, τόσο άσχημη καθώς τη λές, πρέπει να την ιδούμε. Παρακάλεσε λοιπόν εκ μέρους μου το Μπρυσκέ να μου την παρουσιάσει.

Ο Αδλάρχης υποκλίθηκε. Ο Μπρυσκέ έλαβε γνώση της ύψηλης επιθυμίας κι' έτρεξε.

—Θάπρεπε να φέρετε καμιά φορά την κυρία Μπρυσκέ στο παλάτι. Ξέρετε πόση εκτίμηση σας έχουμε και πόσο επιθυμούμε να τη γνωρίσουμε.

Η επιθυμία ήταν και διαταγή. Δεν άρρεσε βέβαια και πολύ στο Μπρυσκέ, γιατί ή γυνίκα του ήταν φλύαρη, άμόρφωτη, κακοαναθραμμένη όσο γίνεται. Προαισθανόταν ότι αυτή ή παρουσίαση θα προκαλούσε πολλές κοροϊδίες εις βάρος του. Δε μπορούσε όμως να κάμει αλλιώς κι' αποκρίθηκε με σεβασμό:

—Θα τη φέρω αύριο. Θα παρακαλέσω μόνο εκ των προτέρων τη Μεγαλειότητά σας να φανή επιεικής. Η καλμνι ή γυνίκα μου είναι κουφή, έντελώς κουφή, κι' αν ή Μεγαλειότης σας δε φωνάξη δυνατά, υπ'ρχει κίνδυνος να μη λάβη καμιά απάντηση.

—Έννοια σου γι' αυτό: θα μιλούμε δυνατά, απάντησε χαμογελώντας ή βασιλισσα.

Ο Μπρυσκέ, ή γελωτοποιός του Έρρίκου του Β' ήταν καμπούρης, άσχημος, μ' ένα μάτι και μ' ένα χέρι.

Έσκάωνε τέτοιες φάρσες που κι' εκείνοι που γινόταν θύματα τ' άρχιζαν στο γέλιο.

Ο βασιλιάς τον άγαπούσε πολύ. Γιαυτό πολλές φορές ο Μπρυσκέ παρατράβουσε το σχοινί.

—Άκου δώ, κυρία Μπρυσκέ! είπε όταν γύρισε στο σπίτι του. Πρέπει να έτοιμασθής γι' αύριο. Η βασιλισσα σε θέλει στο παλάτι. Σε είδοποιώ όμως για κάτι τι: Η Μεγαλειότης της είναι κουφή και δε θέλει να φαίνεται αυτό το έλάττωμά της. Πρέπει λοιπόν να μιλάς πολύ δυνατά και να μη ξαφνιασής αν την άκούσης κι' αυτή να βά-

ξη τις φωνές όταν θα σου μιλά. Αν ο κύριος Έστρόζος, ο Αδλάρχης, που τον γνωρίζεις, μη στή μέση, το πράγμα διαφέρει. Σ' αυτόν πρέπει να του φωνάξεις τα λόγια σου σ' αυτί. Είναι τόσο κουφός, που, προχτές, άκούγοντας να χλιμιντράη έν' άλογο, είπε: «Με τις ύγειες σας!», νομίζοντας πως κάποιος πλάι του είχε φταρnisθί.

Τέλος, της έδούστησε να θυμάται καλά όλ' αυτά κι' ύστερα την έίαλε να φορέσει ένα κοριστικό φόρεμα, μ' όλο που ήταν ήλικιωμένη, φρέσες κι' αυτός ρόδχα νεανικά κι' ώδηγήσε, έτσι, την κυρία Μπρυσκέ στο Λαούδρο.

Όλοι στο παλάτι ήξεραν το Μπρυσκέ. Ο άρχηγός της βασιλικής φρουράς άφησε το ζευγάρι να περάσει κι' οι στρατιώτες του δε μπόρεσαν να κρατήσουν τα γέλια τους.

Τα ίδια έγιναν και μέσα στο παλάτι. Από σάλα σε σάλα, σκορπίζοντας στο διάβα τους την εθθυμία, οι σύζυγοι Μπρυσκέ έφτασαν τέλος στη σάλα της υποδοχής.

Βρισκόταν εκεί πολλοί κύριοι και κυρίες της αυλής.

Στο βάθος ήταν ή βασιλισσα, καθισμένη σ' έναν ψηλό θρόνο και περιτοιγισμένη από τις κυρίες της τιμής. Ο αυλικός της ύπηρεσίας ανήγγειλε με σοβαρότητα:

—Ο κύριος κι' ή κυρία Μπρυσκέ!

Με το δεξί χέρι άκουμισμένο με μεγαλοπρέπεια σ' άριστερό του συζύγου της, ή κυρία Μρυσκέ προχωρούσε με μειδιάματα, με τσακίσματα και λογίσματα και άτελείωτες υποκλίσεις.

Όταν βρέθηκαν μπροστά στη βασιλισσα, ο Μπρυσκέ έκαμε μια βελιά υπόκλιση, άφησε εκεί τη γυνίκα του και πήγε να βρη το βασιλιά, για να τον φέρη να ιδή την έξωφρενική σκηνή που θα έπαιχτο.

Όταν ή κυρία Μρυσκέ έμεινε μόνη, χωρίς να δείξη την παραμικρή συγκίνηση, προσπάθησε να εφαρμόσει όλες τις οδηγίες του συζύγου της.

Αφού έκαμε μια τελευταία υπόκλιση τόσο βελιά, που λίγο έλειψε να πέσει, άρχισε να φωνάξη όσο μπορούσε:

—Μεγαλειότητ! ο Θεός να σας φυλάη από κάθε κακό!

—Εύχαριστώ, κυρία Μρυσκέ! απάντησε ή βασιλισσα, φωνάζοντας το ίδιο. Κι' ή συνομιλία εξακολούθησε έτσι, πρός μεγάλη έκπληξη όλων, κι' οι φωνές όσο πήγαιναν και γινόταν δυνατώτερες.

Στη σάλα γινόταν τέτοιος θόρυβος, που άκουστηκε και στην αυλή.

Ότι είχε προβλέψει ο Μπρυσκέ, αυτό κι' έγινε. Ο θόρυβος τράβηξε την προσοχή του αδλάρχη κι' ήρθε, κάπως ανήσυχος, να μάθη τί συνέβαινε.

Καθώς είδε την κυρία Μπρυσκέ,

όρθια μπρός τη βασιλισσα, με τις φλέδες του λαιμού της φουσκωμένες απ' τη δύναμη που δαζε και το πρόσωπο κατακόκκινο, έτρεξε κοντά της και την πρόσταξε να σωπάσει.

Τότε τα πράγματα έγιναν χειρότερα.

Η κυρία Μπρυσκέ γύρισε πρός τον Αδλάρχη και πλησιάζοντας προς τ' αυτί του, του φώναξε όσο μπορούσε δυνατώτερα:

—Είμαι ή κυρία Μπρυσκέ κι' άπαντώ στη βασιλισσα που με παρακάλεσε νάρθω να την επισκεφθώ. Ίσως δεν άκούτε τί σας λέω. Θέλετε να μιλή δυνατώτερα;

Τότε χάλασε ο κόσμος απ' τα γέλια. Η βασιλισσα, οι αυλικοί, οι κυρίες της τιμής γελούσαν μ' όλη τους την καρδιά.

Τ' όνομα του Μπρυσκέ ήταν άποκαλυψη για τον Αδλάρχη.

—Πάλι μάς την έφταξε ο διαβολέμενος αυτός άνθρωπάκος! είπε θυμωμένος κι' άνοιξε ένα παράθυρο κι' έκανε νόημα σ' έναν ύπηρέτη που περιποιόταν τους σκύλους με την τρομπέτα του στον ώμο, νάρθη να τον βρη.

—Η γυνίκα αυτή φαίνεται κουφή, είπε στη βασιλισσα. Αν όμως ή Μεγαλειότης σας το επιτρέπη, μπορώ να τη γιατρέψω στη στιγμή.

Κράτησε δυνατά μέσα στα δυο του χέρια το κεφάλι της κυρίας Μπρυσκέ, που άγωνιζόταν με φωνές να έλευθερωθή κι' έδωσε διαταγή στον ύπηρέτη να εφαρμόσει το χωνί της τρομπέτας του διαδοχικά πάνω σ' αυτιά της και να βγάλη όσο δυνατότερους ήχους μπορούσε.

Όσο εγκαίρως κι' αν μπήκε στη μέση ή βασιλισσα, ή δυστυχισμένη κυρία Μπρυσκέ έφυγε με το τύμπανο σπασμένο. Αυτή τη φορά ήταν πραγματικά κουφή.

Στην είσοδο της σάλας απάντησε τον άντρα της, που έμπαινε μαζί με το βασιλιά. Την έρώτησε τί έτρεχε.

—Αχ! έκαμε με δάκρυα, μ' έκαμες κορόϊδο, καίμενε Μπρυσκέ, κι' εκείνοι οι άναθεματισμένοι με κούφωσαν. Δεν άκούω καθόλου. Τρέξε να φωνάξης το γιατρό.

Κι' ο Μπρυσκέ, που το άρρεσε να κάνει τους άλλους να φωνάζουν, άναγκάσθη να φωνάξη κι' αυτός τώρα, γιατί επί έναν ολόκληρο μήνα, μ' όλες τις φροντίδες που κατέβαλαν γι' αυτή, ή κυρία Μπρυσκέ έμεινε θαύρονη και μάλιστα σε τέτοιο σημείο, που, όταν έν' άλογο τύχαινε να χλιμιντρά στο πλάι της, δεν έλεγε ούτε «με τις ύγειες σας!». Έμεινε άκίνητη, γιατί δεν άκουγε τίποτε.

(Μετάφρασις) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΔΕΠΩ πώς στάς Αθήνας ή έρασι-τεχνία προδεύει. Τήν περασμένη Πέμπτη πήγαστά «Διονύσια», όπου όμιλος έρασιτεχνών έπαιξε τήν κωμωδία μου «Δέν είμ' έγώ!» Κι' έφυγα μέ πολύ καλές έντυπώσεις. Τά παιδιά έκείνα και τά κορίτσια έπικίξαν τόσο ώραία! Μερικά μάλιστα σάν άλθινοί ήθοποιοί. Πού δά πή πώς έχουν θεατρικό ταλέντο και δέν τοūs λείπει παρά μόνο μία γύμναση γιά νά τελειοποιηθούν.

Πρό όλίγου καιρού πάλι πήγα στό Έλληνικό 'Οδείο νά ιδώ μία δοκιμή της «Στέλλας Βιολάντη» πού θά δοθί αύτή τήν εβδομάδα. Έρασιτέχνες κ' έκεί, μαθητές και μαθήτριες της Δραματικής Σχολής. Καί όμως τί τέλεια πού έκιναν τά πρόσωπα του δράματος! Εκείνη μάλιστα πού έκανε τή Στέλλα, — ή πρωταγωνίστρια, νά πούμε, — μού φάνηκε τόσο έξοχη, ώστε όταν μού είπα πώς ό δάσκαλος της λέει πώς θά γίνη «δεύτερη Κοτοπούλη», έγώ στον ένδουσιασμό μου άποκρίθηκα: «Μόνο; Καλέ, αύτή θά γίνη πρώτη Κοτοπούλη!» Καί καθόλου άπιθάνο. Αλλά ή έρασιτεχνία δέν προδεύει μόνο στάς Αθήνας. Έργα δικά μου κι' άλλων συγγραφέων παίζονται συχνά από έρασιτεχνικούς όμιλους και στάς Πάτρας, και στήν Κέρκυρα, και στό Βόλο, και στήν Κρήτη, και στή Σμύρνη, και στήν Καβάλλα, πολύ-λίγο παντού. Καί μαθαίνω από γράμματα κι' έφημερίδες πώς παίζονται μέ τή μεγαλύτερη έπιτυχία. Στάς Πάτρας π: χ: άποθεώθηκε τελευταία ένα κορίτσι πού παρουσιάσθηκε ως Φωτεινή Σάντερη. Μπορούμε νά πούμε πώς γενικά στήν Ελλάδα τή θεατρική αίσθημα και γούστο αναπτύχθηκε τόσο, ώστε νά βγαίνουν καθημέρα παιδιά και κορίτσια μέ τόν πόθο και μέ τήν ικανότητα νά γίνουν ήθοποιοί.

Δυστυχώς δέν γίνονται όλα. Λίγα, πολύ λίγα άπ' αύτά τά παιδιά και τά κορίτσια βγαίνουν στό θέατρο. Τάλλα μένουν γιά πάντα έρασιτέχνες. Δέν παίζουν παρά έκτάκτως, γιά σκοπούς φιλανθρωπικούς και πατριωτικούς. Έπειτα διαβιβάζονται τά φέφουνα... σύξυλα. Έτσι τόσα ώραία ταλέντα περνούν, χάνονται άχρησιμοποίητα. Άρα γε δέν υπάρχει τρόπος νά χρησιμοποιούνται κι' αύτά; Δέν υπάρχει τρόπος νά προσφέρουν μία έκδόλευση στήν τέχνη στό θέατρο, στήν πατρίδα,

όπως κι' άν άφιερώνονταν στή σκηνή; Υπάρχει. Μία από τίς μεγαλύτερες δυσχέρειες πού άπαντούν στό στάδιό τους ό νέοι συγγραφείς, είναι νά τοποθετήσουν τήν πρώτη τους έργο στό θέατρο. Όχι μόνο έδώ στήν Ελλάδα, πού ό θίασοι και των γνωστών άκόμα τά έργα τά δέχονται μέ δυσκολία, αλλά και παντού. Γι' αύτό στή Γαλλία, τώρα τελευταία, τά έργα των νέων τά παίζουν 'ς έκτακτες παραστάσεις όί έρασιτέχνες. Έτσι εμφανίζονται στή δημοσιότητα, κρίνονται, γίνεται γι' αύτά λόγος, και καμιά φορά πολύ εδνοϊκός. Τί λέγω; καμιά φορά γίνεται και θόρυβος άλθινός. Καί ένα πρώτο έργο, νέου κι' άγνωστου συγγραφέα, παίγμένο από έρασιτέχνες, γίνεται κατόπι δεκτό στό θέατρο και κά-ναι σειρά. Αλλά και τόση έπιτυχία όταν δέν έχη τήν πρώτη του νέου, πάντα τόν κάνει γνωστό, του δίνει τή λεγόμενη «βάπτισμα του πυρός» κι' έτσι διαπιστώνεται, μέ περισσότερο θάρρος και μέ περισσότερες έλπίδες μπορεί νά κτυπήσει τήν πόρτα ενός θεάτρου, γιά νά τοποθετήσει τήν δεύτερο έργο του ή τή τρίτο...

Αυτό λοιπόν μπορούσε νά γίνεται κι' έδώ στάς Αθήνας. Όί έρασιτέχνες μας, πού όλοένα πληθύνονται και προδεύουν, νά μ'ήν παίζουν στίς έκτακτες αυτές παραστάσεις τους έργα γνωστών και παλίων, αλλά νέων, άγνωστων. Έτσι, μαζί μέ τά δικά τους τάλαντα, τά θεατρικά, θά παρουσιάζουν στό κοινό και άλλα νέα, συγγραφικά. Όί κριτικοί, όί δημοσιογράφοι, θά παρακολουθούν αυτές τίς παραστάσεις και θά κρίνουν τά παιζόμενα έργα. Όστε ό νέος πού έδωσε ένα καλό πρώτο έργο 'ς ένα έρασιτεχνικό όμιλο, θά μπορεί κι' έδώ εύκολότερα νά δώση εν' άλλο 'ς ένα θίασο συστηματικό. Καί αύτή είναι μία πολύ καλή ύπηρεσία στό Έλληνικό θέατρο γενικά. Αφίνω τώρα ότι τά έργα των νέων συγγραφέων θά παίζονται πού εύκολα και πού ταιριαστά από νέους έρασιτέχνες, παρά τά έργα τά δικά μας, πού τά έχουν παίξει μεγάλοι ήθοποιοί. Καί τελοσπάντων όί νέοι ός είναι γιά τους νέους.

Αύτή τήν ιδέα ρίχνω. Κι' εύχομαι νά καρποφορήσει.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Δυό άδελφοί δέν πρέπει νά έχουν τήν αύτή επάγγελμα. Πάντοτε ό ένας θά έπισκιάσει τόν άλλον. Αν δέν είμπορούν νάλλάξουν επάγγελμα, φρόνιμον είναι νάλλάξουν επώνυμον.

Η διάκρισις των συγγραφέων εις ζώντας και νεκρούς, είναι άφνησις της πνευματικής ζωής, ή όποία δέν έχει όριον τόν τάφον.

Δ. Γρ. Κ.

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'. (Συνέχεια)

«Τής προξενώ ντροπή. Ναι, ναι, ντρέπεται γιά μένα. Δέ δείχνει άλθινη φίλια βέβαια αυτό...»

Σ' αύτή τή σκέψη ή Διονυσία σταμάτησε.

«Η Ζερμαίν ντρέπεται γιά μένα... πολύ πιθανό. Μά επί τέλους δέν είναι παρά μία φίλη μου, ενφ' έγώ, έγώ εντράπηκα γιά τόν πατέρα μου!..»

Η Διονυσία, πού διάβαζε τόσο φαιδρή τίς πρώτες γραμμές του γράμματός, πήρε πάλι τή λυπημένο της όψη.

Η κυρία Κουρτιέ πού τήν παρετήρησε, τήν ρώτησε.

—Μήπως δέν είναι καλά στό Παρίσι, Διονυσούλα;

—Α μπα, μητέρα, άπ' έναντις. Η Ζερμαίν είναι κατενθουσιασμένη. Διασκεδάσει υπερβολικά.

«Διασκεδάσει, σκεπτόταν, και έγώ έδώ δουλεύω... Αυτό όμως είναι τή δικαιοσύνη» πρόσθεσε μόνη της μ' έγκαρτέρηση. Πάγω γρήγορα νά της άπαντήσω και νά της γράψω πόσο μ' εύχαριστεί ή εύτυχία της.

Και ή Διονυσία ξανάρχισε τή δουλειά της σάν κάθε μέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'.

Ο μαυρός πίνakas

Τήν άλλη μέρα ή Διονυσία ύπόφερε όπως και τίς περασμένες. Πολλές φορές ή Τρουσέτ τήν παραμόνεψε γιά νά τήν πλησιάσει όταν έβγαινε από τή σάλα. Εδνυχώς όμως πού ό έπιστάτης δέν επέτρεπε νά βγίνουν πολλές μαζί κι' έτσι ή Διονυσία έγλύτωσε από πολλές έπιθέσεις της.

Ενόμιζε λοιπόν πώς φθιγνά τήν εύγλύτως γιά σήμερα, όταν τήν βράδυ, τήν ώρα πού ό καθαρίστρες σχολάζανε και φεύγανε χειροπιασμένες σέ συντροφιάς, ή Τρουσέτ άρχισε πάλι τήν κακολογία της.

Τά κορίτσια πού βγαίνανε από τή ζεστή σάλα μέ τήν καλάνη τους στό χέρι, ανατριχιάζανε στό κρύο του δρόμου. Άλλες ρίχνανε στήν πλάτη τους κάποια μάλλινη εσάρπα, άλλες κουκουλωνώντανε μέ τήν βέλο τους, ενφ' άλλες πού είχαν άργήσει τρέχανε νά προφτάσουν τήν παρέν τους.

Η Διονυσία είχε φύγει από τίς πρώτες και γιά νά μ'ήν ανακατωθή μέ τίς άλλες στήν έξοδο, και πού πάντων γιά ν' άποφύγη τήν Τρουσέτ.

Αύτή όμως σέρνοντας τήν παρέα της, προσπαθούσε νά τήν προφύγει και όλο έλεγε μέ δυνατή φωνή:

—Αύτή είναι. Ο πατέρας σπιρνάει στό Λάνε και ή κόρη στό Κουρτιέ. Τι ώραία πού φυλαγόμεσται!.. Ποτές

κανείς δέν μπορεί νά είναι ήσυχος μ' αύτούς τους μισερούς.

Η Διονυσία άνατινάχθηκε στό λόγια αύτά. Άρχισε νά περπατή πού γρήγορα, γιατί έννοιθε πώς ήταν χλωμή και δέν ήθελε μέ κανένα τρόπο νά φλωνεικήση μ' ένα κορίτσι τέτοιας άνατροφής.

Δέν μπόρεσε όμως ν' άποφύγη όλη τήν κακολογία της Τρουσέτ, πού είχε άποφασίσει κείνο τήν βράδυ, νά της σύρρη όσα κακά είχε άκούσει από τόν Δουμπούκ και τόν πατέρα της.

Η Διονυσία, γιά νά γλυτώσει, άναγκάστηκε νά μπη μέσα σ' ένα μαγαζί πού ήταν και μαγειρείο και ταβέρνα μαζί, και νά ζητήσει ένα φλυτζάνι γάλα. Η Τρουσέτ δέν ετόλμησε νά τήν κυνηγήσει ως εκεί μέσα κι' έτσι ή ταλαίπωρη μπόρεσε ν' άνασάνη λιγάκι και νά συνέλκη.

Πίσω από τίς κουρτίνες του μαγαζιού, έβλεπε μέ άγωνία τά κορίτσια πού είχαν σταματήσει και τήν Τρουσέτ πού όλο έλεγε. Καί ήταν άνήσυχη γιά τά ψέματα, πρό πάντων, πού άράδιαζαν έναντίον της.

Τό κρύο όμως ήταν δυνατό και ή Τρουσέτ μέ τίς φίλες της άναγκασθήκανε νά διαλυθούν σέ λίγο και νά τρέξουν ή κάθε μία στό σπίτι της.

Η Διονυσία τίς έβλεπε νά χάνονται στό σκοτάδι. Τή στιγμή όμως εκείνη, έπρόσεξε σ' ένα θόρυβο από φωνές πού έβγαινε από τήν ιδιαίτερο δωμάτιο του βάρους. Κι' αναγκάστηκε νά προσέξη καλύτερα, γιατί άκουσε τήν όνομα του πατέρα της, και πολλές φορές μάλιστα.

Ήταν μόνη μέσα στή σάλα, γιατί ή διευθύντρια κοιτάζε έξω κάποια έργασία, κι' έτσι μπορούσε νά δώση προσοχή και ν' άκούση μέ τήν ήσυχία της.

—Φτάνουν πιά τά λόγια, έλεγε μία φωνή, χρειάζονται έργα και πρέπει νά τελειώσουμε μ' αύτούς τους σπιούνους. Άς άρχίσουμε μ' αύτούς πού τά έχουν πού καλά μέ τ' άφεντικά. Γράφε τους έσύ, Δουμπούκ.

—Νά, μία χοντρή κόκκινη μολυβιά κάτω άπ' τήν όνομα του καθενός, είπε μία άλλη φωνή. Η Διονυσία τήν έγνώρισε. Ήταν του Δουμπούκ πού συχνά συντρόφευε τήν Τρουσέτ όταν σχολνοούσαν από τή δουλειά. Αρχή-αρχή ό Κουρτιέ, έπειτα ό Μποδέ...

Κι' έξακολούθησε ν' αρχιάζει διάφορα όνόματα. Η Διονυσία όμως δέν τ' άκούσε πιά.

Τό όνομα του πατέρα της τόσο της έβούζε σ' αύτιά, πού της έγέμιζε όλο τή κεφαλή.

Μία τρελλή έπιθυμία της ήρθε, νά νοιέση τήν πόρτα και νά φύγη τρεχάτη. Γιά πού όμως νά πάγη νά είδοποι-

ήση τόν πατέρα της; Δέν μπορούσε, γιατί έδούλευε ακόμη στό πηγάδι.

Νά είδοποιήση τόν άστυνόμο; Καί τί νά καταγγείλη; Πώς μερικοί είχαν προφέρει τήν όνομα του πατέρα της, πώς τόν ώνόμασαν κατάσκοπο και πώς τόν έσημάδεψαν μέ μία κόκκινη μολυβιά;

Ε! και έπειτα; Χωρίς άλλο ό κ. Άστυνόμος θά έδιωχνε τήν καθαρίστρα αύτή πού θά του έπρόδιδε (όπως

έλεγαν όί συντροφοί) τυπότητα...

Τί νά κάνει λοιπόν;

Μία ιδέα της ήρθε άξαφνα. Νά άνοιξη τήν πόρτα, νά μπη μέσα στό ιδιαίτερο, όπου ήταν μαζεμένοι αύτοί όί άνθρωποι και νά τους πη...

—Έχετε λάθος. Δέν είμαστε σπιούνοι έμεις, ούτε κατάσκοποι. Σας παρακαλώ, σούστε τήν όνομα του πατέρα μου από τόν κατάλογο. Σας τήν βεβαιώνω έγώ: δέν είναι κατάσκοπος, ούτε έγώ!

Γιά νά πάρη θάρρος, έπανελάμβανε τά λόγια αύτά μέσ στό μυαλό της. Όσο τά επανελάμβανε όμως, τόσο καταλάβαινε πώς και ή παρουσία της άκόμη εκεί τήν κατεδικάζε. Γιατί τί δουλειά είχε, άν δέν ήταν κατάσκοπος, μέσα στό μαγαζί, ν' άκούη τί λένε, στή συνεδρίασή τους;

Η Διονυσία κατάλαβε πώς τήν καλύτερο ήταν νά μ'ήν πη τίποτα και νά φύγη πριν βγουν από μέσα. Έτοιμαζότανε λοιπόν νά τήν πάγη, όταν άκουσε τόν Δουμπούκ νά λέγη.

—Λοιπόν σύμφωνοι. Αποψε στίς έννέα στό καπηλειό του Ρουσέν-Ντροαί.

Τό καπηλειό αύτό ήταν στό Λάνε και ή Διονυσία τήν έξερσε πολύ καλά, γιατί ένα σπίτι μόνο τήν χώριζε από τή δική της. Από τόν κήπο τους μάλιστα έβλεπε όλες τίς λεπτομέρειες αυτού του σπιτιού.

Από μπρός κανείς δέν μπορούσε νά πλησιάσει και ν' άκούση τί λένε μέσα, από πίσω όμως ήταν πράγμα εύκολώτατο. Κι' αύτό βέβαια δέν τώξεραν όί άπεργοί.

Ένας θόρυβος από καρέκλες άκούσθηκε, και ή Διονυσία κατάλαβε πώς θά έβγαιναν όί άπεργοί. Πέταξε λοιπόν δυό δικάρες επάνω στό τραπέζι γιά τή γάλα της, και πριν άκούη φωνή κανέναν στήν πόρτα του ιδιαίτερου, βγήκε από τήν μαγαζί και χάθηκε στό σκοτάδι.

της νύχτας, γυρίζοντας στό σπίτι της... ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'.

Γιά νά σώση τόν πατέρα της... Όλο τήν δρόμο ή Διονυσία συλλογίζότανε άν δέν έπρεπε νά είδοποιήση τή μητέρα της γι' αύτά πού είχε άκούσει. Τι θανάσιμη άνησυχία όμως θά της έδινε!

Έπειτα, μήπως ήταν όλως διόλου

«Ένα μαγαζί, πού ήταν και μαγειρείο και ταβέρνα...» (Σελ. 253, στ. α.)

βέβαιη γιά τίς προθέσεις αυτών των ανθρώπων; Κάποτε-κάποτε μάλιστα της φαινόταν πώς εί(ε λάθος νά φοβάται, πώς άν είχε άκούσει τήν όνομα του πατέρα της, δέν ήκουσε όμως καμιά θετική άπειλή. Αύτοί όί άνθρωποι άκούουν συχνά τούς παληκαράδες μέ τά λόγια, κι' όταν έλθει ή ώρα νά ενεργήσουν, ύποχωρούν τίς περισσότερες φορές. Τό βράδυ, όταν θά ήσαν μαζεμένοι στό καπηλειό θ' άκουσε, τίς αποφάσεις των και είχε πάντα τόν κηρό νά είδοποιήση τήν μητέρα της και νά τους καταγγείλη, άν ήταν άνάγκη.

Η Διονυσία μπηκε λοιπόν στό σπίτι πού σοβαρή από τή συνεθισμένο. Ο πατέρας της εν τήν έρώτησε. Υπέθεσε μόνο πώς όί συντροφιστές της στό Κουρτιέ θά τήν είχαν θυμώσει. (Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΛΗ ΜΟΥ Η ΣΚΕΨΗ...

(Garmina, XXII)

Όλη μου ή σκέψη είναι σέ σίε, όχρα, πσιμένα φύλλα, στέφους στεγνές, κοφές βουβές, γυμνά, λιγνά κλαριά, βαριοί σούανοι, πνιγμένοι στών ν-φών τήν κρύα ναυαία, φτωχά καλντρία δλονυχτίς διαμμένα άπ' τή βορία.

Σπίτια θλιμμένα, ταπεινά, σέ κάμους μέσα ή διάση, φράγτες κουμμένοι σέμισούς και σέ κληματαριές, άνθια, πού άνθιτε άπόμερα δίγως σκοπό σόδε βιάση, πέλατα άνησυχία, έρημες, αιώνια άκαργιαλιές.

Κι' άκόμα, ό ταξιδιάρικα πουλιά, πού φτερουγίτε πρής μακρινούς ορίζοντες και τόπους μακρινούς, όσο μακριά, όσο μακριά κι' άν φτάσετε, κι' άν πείτε τούς πιο κρυφούς μου σέροντες μαζί σας στοχασμούς.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤ. ΠΟΥΛΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 244ου Διαγωνισμοῦ Λέξεων. Αἱ λύσεις ἔκταται μέχρι τῆς 9 Σεπτεμβρίου· ἀλλὰ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὧσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.]

456. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτο μου ἀπ' τὸ Ἀλφάβητο,
Τὸ δεύτερο κολλάει,
Ἀντωνυμία τὸ τρίτο μου,
Τὸ ὅλο σ' εὐλογαί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

457. Διπλοῦς Στοιχειογράφος

Ὅταν κόψω ἀπὸ ἓνα ζῶο
Καὶ κεφάλι καὶ λαίμω,
Θ' ἀπομείνῃ ἓνα νησάκι,
Ποῦ κ' αὐτοῦ τὸ τελειό,
Ἀπὸ σίγμα ἂν κόψω νί,
Ἐνα φρούτο θά φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου

458. Ἀναγραμματισμός

Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο μας
Ν' ἀναγραμματισθῇ,
Ἀμέσως μὲς στίς λάσπες
Θά μπῇ νὰ κυλοθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Ἀξιώτη

459. Αἶνιγμα

Εἶμαι ὥραιος, ἀσχημὸς, μικρὸς,
Μεγάλος, σηκωμένο, ταπεινὸ,
Βαρύ, ελαφρὸ, γεμάτο ἢ ἀδειανό,
Πότε γυμνο καὶ ποῖς σκεπασμένο.
Κάποτε ὅμως καί... σπασμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου τῆς Κυπρου

460. Δημιῶδες Αἶνιγμα

Ἐνα κουτί κουτόπουλο,
Γεμάτο σκεπαρόπουλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βισμαρκ

461. Δικτυωτὸν

= Αἶμνη φροσική.

= Κράτος εὐρωπαϊκόν

= Πνευμ. Ἀσκήσις.

= Κλωστικ. ἐργασίον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νωπῆς Δάφνης

462. Ἐπιγραφή.

Ω

Θ

Ο

Φ

Κ

Ι

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

Ρ

469. Φωνηεντόλιπον

κλς-ν-σ-νς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παιδί τοῦ Μέλλοντος

470. Γρίφος.

ικι σολ
ικι ικι σολ σολ ομ
ικι ικι σολ κι
ικι ικι σολ σολ ον
ικι σολ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἡρώου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθητεῖς

471. Jeu de mots.

Quels sont les deux écrivains Français du XVIIIe siècle qu'on trouve dans les bois?

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπτερου Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 12

158. Περιουσία (περί, οὐσία).

—159. Ἄννα (ἄν, να.). —161. Τον Ἰος. —161. Ἐλβα λάρβε.

163-164. 1. Ἡ

162. ΑΠΟΛΛΩΝ Αἴγινα (ἔγαινα)

ΑΝΤΙΔΙΟΣ 2. Ἡ

ΑΜΟΡΓΟΣ 2. Ἡ

ΠΙΣΙΔΙΑ (τίνος). 165-169

ΠΕΡΣΕΥΣ Διὰ τοῦ Ριού:

ΜΑΡΣΥΑΣ κάπρος, ρηξίς,

ΛΥΚΑΙΟΝ Κάρια, ἀριστός.

Κάρια, ἀριστός.

—170. ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ (ἄλλεις,

ἄργος, Πηγάσιος, Λάχσις.

Ὀλλανδία, Σοκράτης, Ἀσκλη-

πίος, Ζαβουλών, περγαμηνή.

—171. Καίρος παντὶ πρᾶμ. κ. ι.

—172. Ἐν τῷ τῷ ὄρειν ἡ ὄρε-

ξις (ἐν τοῦ ὄρει, γυνή, ὄρει, ἔλξις).

—173. Pas de fumee sans feu;

pas de feu sans fumee. —174.

Rira bien qui rira le dernier.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁ. 3 (ὁ ελαχιστός ὁρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λέξ. ἡ λέξις, μὲ ἀρχαῖα δε στοιχεῖα λέπ. 10 καὶ μὲ κεφαλαία λέπ. 50. Ὁ χωριστός στοιχὸς ὁρ. 1,50.

(ΚΒ' — 521)

Σύλλογος «Κρήτη», ἀποχω-

ρῶντας σ' εὐλομὴ καλὴ προ-

σοῦ. Δοξασμ. Κρητικὸν ποῦλο

(ΚΒ' — 525)

Διαπλάσσομεν, Διαπλάσσομεν

Μ. Μ. Ἐμπρός, περιμένομεν. — Δωδω-

νία, Παρθαλὸς Γάτος.

(ΚΒ' — 526)

Ωραία Ροδὸς, δέχομαι εὐχαρί-

στωσ καὶ περιμένο. 1 νῆς,

κλῆτα εἰστέλα Φιλύρα.

(ΚΒ' — 527)

Χαιρετὸ ἀπαξάλανας, ἰδιαιτέ-

ρως τὸ φίλον μου Τάσσο.

Μαύρος Ὀπλαρχηγός.

(ΚΒ' — 528)

Αἰγιοαντικὴ, γὰ ποῖα προτί-

μησι; — Τρελλὸ Ναντόπουλο

(ΚΒ' — 529)

Οψίμε Κρίνε, τὸ κόκκινον χρώ-

μα στὴν τελευταία σου ἀπαν-

τήσιν τῶν Μ. Μυστικῶν μὲ τρό-

μαξ!!! Μπ...! — Ἰωνικὸς Οὐ-

ρανός.

(ΚΒ' — 530)

Λευτερί, Διδυμαί, Ἀκκίλα,

Ἰδεολάτρη, Ρίτα, Μπερμπαν-

τάκε, Πιστοίτζε, Ὑπνοβάτη,

Χρυσανθή, Σανσελλάωρ, Ροζέττα :

Ἀνταλλάσσομε Μ. Μ. μέσφ Δια-

σέως : Ὅλοις θέλει ἀς στείλῃ

πρῶτος ἀπαντήσῃ τάχιστα.

Κνώσσιος

(ΚΒ' — 531)

Η ΕΛΛΗΝΟ-ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ
ΕΥΦΥΙΑ χαιρετὰ τὸν Δια-
πλάσσομεν.

(ΚΒ' — 532)

Ο Μυστηριώδης Ἀποκρυφιστὴς
ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μόνον
μὲ Ἀποκρυφιστὰς τοῦ Διαπλά-
σσομεν. Ἡ πρώτη μέσφ Δια-
πλάσσεως.

(ΚΒ' — 533)

Προστατεῖτε πάντα τὴν πᾶσαν αἰ-
τοῦντα τὴν συνδρομὴν μου.
ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

(ΚΒ' — 534)

Α' ΣΕΙΡΑ ΔΙΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΝΕΟΣΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α' — Θέλουμε

ἓνα εὐνομογραφικὸ κομματι

πρωτοτύπου.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Β' — Τι φρο-

νεῖτε πῶς χρειάζεται στὸν ἄνθρω-

πο γὰ νὰ ζῇ εὐτυχῶς;

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Γ' — Ζητήμε

ἓνα πρωτοτύπου εἶδος Διαγω-

μοῦ. Περιμένομε ἀπαντήσεις ἀ-

πο ὅλους. Βραβεῖα ἱκανοποιητι-

κα. Κάθε ἀπαντήσις πρέπει νὰ

συνοδεύεται μ' ἓνα πενήκοντα-

λεπτο. Προθεσμία Τρίμηνος.

Διότι: Ἀνεστην Κωνσταντινουπο-

λῆσι, Πιστοίτζε Ἀσκήσεων.

Ὁ Πρόεδρος Γ. Κ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΙΔΗΣ

(ΚΒ' — 535)

Μαργωνίτη καὶ κομπανία, δὲ θά

παρεῖς ψευδωνυμο; Πῶς πλ-

νὲ οἱ σεβανάδες; Ρίτα

(ΚΒ' — 536)

ΤΟ ΕΞΕΛΕΞΑΣΜΑ:

Μαυροῦκα — Δανάη Πατσα-

λίου. Διγρωτὴς τῶν Ἀλυστρώ-

των — Θωμὰς Πασῆς. Κική, εὐ-

χαριστω. (ΚΒ' — 537)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΜΥΝΑ»

ΔΗΜΟΤΕΛΕΣ — Ζητούμεν ἀντι-

προσώποι. Μετὰ δὲν δεχομε-

να, εἰσὶν ἔχει συμπληρωσὴ ὁ

ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ἐξήγησαν

καὶ οἱ αὐτοί, εἰς ὅσους εἰσέλαν

εἰσοδικὰς ἐξουσίας νὰ ἐγγρα-

φῶσι μετὰ, σκεπόμενα μετὰ λυ-

πῆς μας οἱ δὲν δεχομεθα.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς ΔΑΦΝΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ὁ Πρόεδρος:

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

(ΚΒ' — 538)

ΚΑΡΔΙΟΤΟΜΕΤΗ, καλὸς σὰς

ἡρᾶ με χαρὰ. — ΔΑΦΝΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

(ΚΒ' — 539)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑ

Προκηρύσσει διαγωνισμὸς Μ.

Μουτῆ. Καλλιτεχνικὰ ἀντα-

λαστικά καὶ ἐκδομὰς. Βρα-

βεῖα δοῦνται τρεῖς. Γράψατε:

Π. Π. poste-estante, Σμύρνη.

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 540)

Ἀνταλλάσσομε γραμματόσημα διά-

φορα μὲ κρητικά. Στείλατε :

Κ. Μουσιάν. Ἡρακλεῖον. Μόλις

λάβω, στείλω ἀμέσως.

(ΚΒ' — 541)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Προκηρύσσει διαγωνισμὸν

διηγημάτων. Θέμα ὁποιοῦ-

ποτε. Προθεσμία μῆνας. Βρα-

βεῖα δύο. Διότι: 1. Τ. poste-

restante, κεράσσομεν Εὐρυτανίας.

(ΚΒ' — 542)

Εὐχαριστῶ τὴ Ρίτα γὰ τὰς εὐ-

χάσας. ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' = 543)

Διαπλάσσομεν, ἀνταλλάσσομε
Μ. Μ. — ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ
ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ, Κεράσσομεν
Εὐρυτανίας.

(ΚΒ' — 544)

ΠΑΝΟΔΙΕ, ὥραία μέθοδος
ἡδρε, νὰ σοὺ λέγουν οἱ ἄλλοι
τὰ ψευδώνυμα καὶ ἐσὺ νὰ κἀμνης
τὰς ἀγαλῶναι. Εὐγε καὶ εἰς α-
νώτερα. ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 545)

ΑΦΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, ἓνα
τετραδίδι σου Μ. Μυστικῶν
θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολὺ.

ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(ΚΒ' — 545 bis)

Β ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΣΥΜΜΟ-

ΡΙΑΣ ΑΡΑΚΙΝΟΥ».

Ποῖον εἶνε οἱ μεγαλύτεροι ἀν-

δρες τοῦ Πανευρωπαϊκοῦ Πο-

λέμου καὶ διατί; Ἀπαντήσατε ὁ-

λοὶ καὶ ὅλοι. Προθεσμία μην-

αῖα. Διότι τῆς ἀγγελίας ΚΒ-64

ΑΡΑΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(ΚΒ' — 546)

Αγαπήτῃ μου Ἀρχηγῇ τῆς Φυ-

λῆς, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γὰ

τὴν καλὴν σὰς ἀφιέρωσιν.

Ἰωνικὸς Οὐρανός

(ΚΒ' — 547)

Μεγάλῃ Ἑλλάς, Μολ, Μαργα-

τώνη, θερμῶς συγχαρη-

τήρια γὰ τὸ καταπληκτικὸν ἔρ-

κός σας στὰς Ἀσκήσεις 20 + 20

Ἰωνικὸς Οὐρανός

(ΚΒ' — 548)

Σ.Ε.Ν. : Γὰ ἀπάντησι γὰ τὴν

δὲς ἀγγελία «Τριανδρίας»

ΚΒ-303. Σανθὸς Βιολιστὴς

(